

— Твоя воля, царство ти — Радул прелусна воня си към сънната на алагатор Мирко.

— Вземи най-опитните си съмедвачи и тръгни веднага да изучиш местността. Надолу, все по брега на Добричка. Ако срещнете местен човек, вземете го със себе си да ви показва. Ала след това не го завържете и няма да го пускате веднага, никъде.

В падащата вечер алагатор Мирко, заедно със десетина войскари и един стрел от Крънево, прочут с острия си соколлов взор, тихо се измивнаха през равнините. В това време войската изначи обраслия с гори хълм и се разпръсна из полянките с гъсто израслите дървета. Куманската конница остана долу, в подножието на хълма. Съвмисли да ядат и спят върху конете си, куманите не усещаха тъй силно изтощението и умората на некадните, които веднага се извърнаха на земята, облечени, с оръжията си, казнали, мадни за кратка отмора. Ушите изпъвнаха пълстените си шатри, постлаха воми за вождовете си, вчесаха дългите си перчехи, издоиха кобилите, има мляно, хванаха малко сурово месо. Главният им вожд хан Сима ги насобори, насърчи ги, напомни им жреца още преди изгрев слънце да пренесе жертва на боговете. Рено заливани връз изкривените си от вечната язда крака, той минаваше от връна на група, спираше се пред шатрите, разговаряше с намляналите в полукръг уши, които въсаха със зъби суровото месо; от време на време се слушваше като дебнеца котка, слагаше ухо на земята. После предвиждаше обиколката си. Знатните му ббеди, носени с дребни карбункули, тихо светеха в здрачевината. Огненото небе се отразяваше в локвите на превалияния дъжд. На запад се яви бледата вечерница. В това време Исан Асен обикаляше горе своите морни пешаци, които бяка намлянали в купчини тук таме, край набързо надигнатите шатри. Илюси се окопитиха от кратката почивка и почнаха да чистят оръжията си. Пъскака рждавалите си ризници, точеха ками и саби, опитваха острията на копията, гъвкавостта на тетивите. Други чакяха оволю волите да